

בן מוכר הסבון

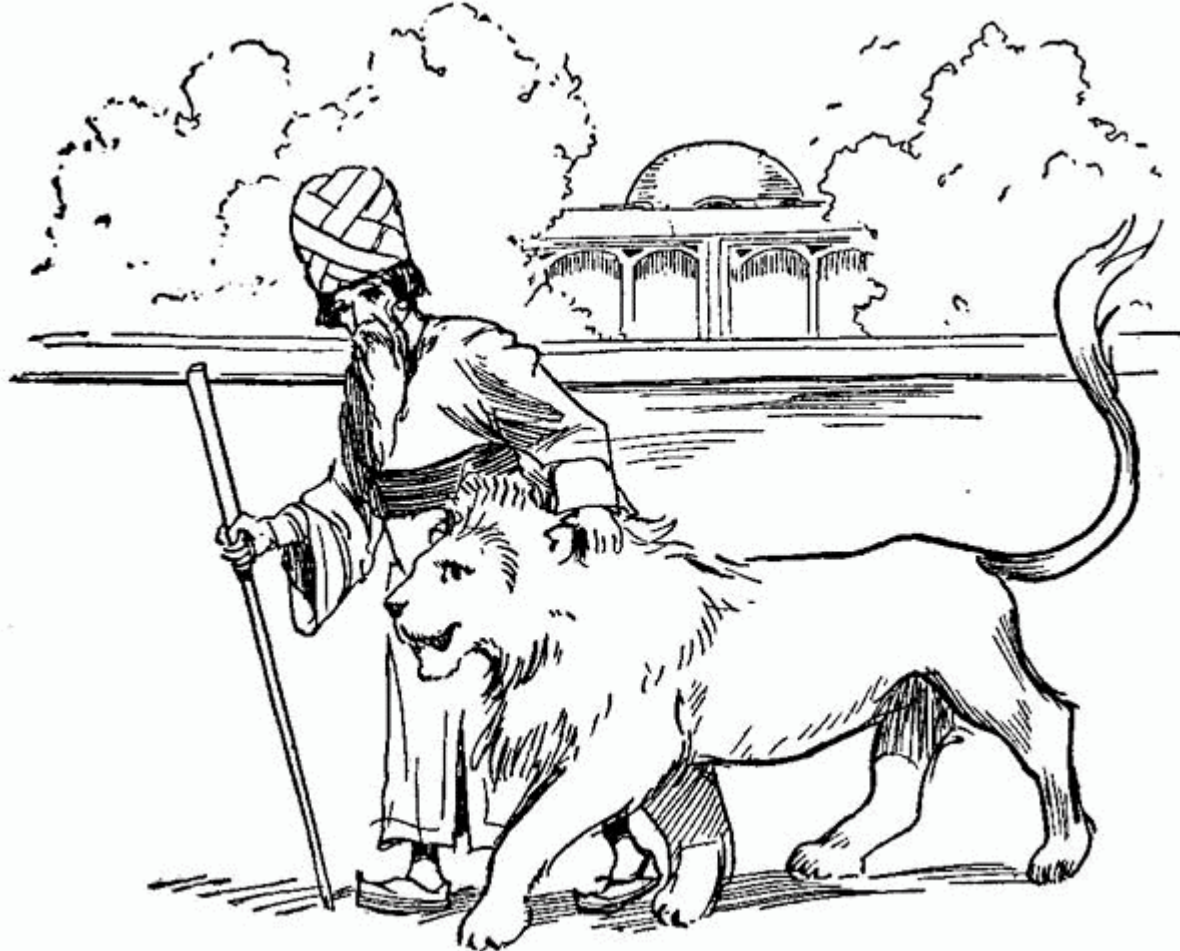
מאגדות פרס



בעיר קדושה משהאד, מקום בו עומד המסגד הנהדר של פרס, חי פעם איש עני בשם אבדוללה. הוא התקיים בקושי ממכירת סבון. במשך כל היום, מבוקר עד ערב, עבר ברחובות העיר וקרא "אחים אזרחים, קנו סבון שלי. אין סבון טוב יותר בכל העיר. גם התינוקות שלכם היו מעידים על כך אילו ידעו לדבר." ובכל זאת אילו הסתכלת טוב יותר על מרכולתו לא היית מאמין שזה סבון. הוא היה שחור ומחוספס ודומה יותר לעץ. אילו איש כלשהו חסר-מזל היה שם אותו על ידיו או על פניו עורו היה צורב כמו מאש. אך זה לא קרה לעתים קרובות, כי בפרס האנשים לא משתמשים בהרבה סבון, לא על עצמם ולא על בגדיהם,

וחול הוא טוב מספיק לניקוי סירים. לכן לעתים קרובות אבדוללה לא הצליח למכור מספיק סבון כדי לכלכל את עצמו ואת בנו הקטן אהמד. בימים כאלה אבדוללה היה נכנס עצוב לבקתת בוץ העלובה שלו, ומכסה את פניו בידיו כדי לא

מבית הספר, ומאחר שהשמש יקדה מאוד,
נעצר בצל עצים גדולים שעל חוף הנהר הזורם
לאורך הרחוב הראשי.
מסביב נשים מילאו את כליהן במי הזרם,
אורחת גמלים שתתה מים, חמורים אחדים רצו
הנה והנה על הגדה וצובעי הבדים סחטו את



לראות את בנו הרעב הבוכה. אך הבן הקטן,
עכשיו כבר בן עשר, ניסה תמיד לעודד את אביו
באומרו "אינשללה, אם ירצה האל, מחר תמכור
יותר סבון מאשר מכרת בשבועות האחרונים."
והאבא, שהביט בפניו הבהירים, היה מתעודד
ומתפלל שכך יהיה.

עברו ימים והדברים נעשו קשים יותר ויותר. אך
יום אחד עבר אחמד הרפתקה. הוא חזר בדיוק



הבדים שצבעו את המים בגוונים שונים.
פתאום על יד אחמד עבר דרוויש המוביל אריה
על שרשרת, וכמה רצים מלובשים בצורה
מוזרה רצו בקריאות "פנו דרך למלך! סבבו את
פניכם לקיר!" והנה עבר המלך, הוכב על סוס
ערבי נהדר, ומוקף בחיילים, ואחריו אפיריון,
הנישא על ידי ארבע פרדות.

האפיריון עצר בדיוק מול אחמד, וממנו יצא
גברת בפנים מכוסות היטב, שהתכוונה כנראה
לבקר בחנות עבודות צורפות של משהאד. אך
לפני שהיא הגיעה לחנות, פרצה מהומה גדולה
בין האנשים. האריה השתחרר מהשרשרת
שהיה קשור בה והתחיל לתקוף אנשים סביב.
נשים התעלפו, ילדים בכו בקול, אנשים אחדים
קפצו לנהר, סוסים מבוהלים רצו בתוך הקהל.
הכל היה מפחיד ומבלבל.

ואז בנהימה איומה האריה התנפל על הנסיכה
והפיל אותה ארצה, אך לפני שיכול היה לקרוע



אמר לאחמד.

הם יצאו לדרך שהובילה בשבילים מתפתלים בין הרים, או דרך מדבריות חול, לעתים כשהם רעבים וצמאים או מפחדים לפגוש שודדים הפוקדים את דרך עולי הרגל. מפחד שודדים הם הלכו בעיקר בלילות. בכל צל שאור הירח זרק על האדמה הם ראו שודד על סוס גדול.

אותה לגזרים, אחמד חטף מוט ברזל מלובן מחנותו של נפח וזרק אותו בפניו של האריה. בזעקת כאב וכעס האריה רץ לרחוב אחר ושם המשיך בתעלוליו.

כשהנסיכה התאוששה מהפחד, קראה לאחמד להתקרב אליה, הסיטה את הרעלתה ואמרה שהוא נער אמיץ. היא ציוותה למשרת לתת לו ארנק מלא זהב.

אחמד טרם ראה מישהי כל כך יפה והתפלא מאוד ממנה, אך טרם הספיק לומר מילת תודה השיירה המשיכה בדרכה.

לאחמד ולאבא שלו היו ימים אחדים טובים, אך כאשר הכסף הוצא הם חיו שוב בעוני.

רוכל יהודי סיפר לאבדוללה כי בעיר הבירה ניתן למצוא פרנסה טובה יותר ולכן הוא החליטו לעבור לשם, למרות שהדרך הייתה ארוכה ומלאת סכנות.

"מוטב למות במדבר מאשר כאן, במרכז העיר"

הרוח החזקה הרעידה אותם, הגשם הרטיב אותם, הם תעו בדרך ופחדו להפוך לטרף של חיות בר.

כשהגשם פחת קצת, נשמעה גניחה בחושך. "תהיה שקט כמוות, בני" אמר אבא לאחמד "זה השד, האיש הזקן של המדבר." אחמד מעולם לא שמע על איש המדבר הזקן ולא פחד כלל. לכן, למרות אזהרות של אבא, קם ויצא בכוון שממנו שמע את הגניחות. כשהגיע לשם הירח יצא כבר מבין העננים ובאורו הוא ראה דרוויש מסכן שוכב על החול. עור נמר כיסה את כתפיו, לידו שכבה אלה עם מסמרים חדות וסיר לנדבות עשוי מדלעת חלולה.

"בשם הנביא" גנח האיש "תן לי קצת מים". אחמד מילא כלי במי נהר ונתן אותו לאיש. למרות שהמים היו קצת מלוחים, הם הוסיפו כוח לדרוויש והוא אמר "אני הדרוויש עלי, שמי ידוע בכל פרס. לפני חודשיים עזבתי את



בימים לנו בפונדקי דרך, ותמורת שירותים שונים שאחמד מילא לאנשי אורחות הגמלים, קיבלו פעם חופן אורז ופעם קצת פירות יבשים, שמנעו מהם מות מרעב.

לילה אחד, כשחיפשו גשר החוצה את נהר המלח, עננים כיסו פתאום את השמיים, גשם שוטף התחיל לרדת, ופני הנהר גבהו. לא נשאר להם אלא להמתין עד שהירח יאיר שוב.



ראה שום דבר בתוך הבדולח, הפסיק לעשות זאת.

יום אחד התרחשה בסביבתם סערת חול איומה. רוח נשבה בחוזקה, לא ניתן היה לראות את השמיים, חצץ וחל שנשאו ברוח פגעו בהם עד כאב. לא היה להם כל מקלט. הם רצו הנה והנה וכשהסערה חלפה לא מצאו זה את זה. אחמד היה אבוד, ללא מים או מזון

מזנדראן כדי להגיע למשהאד, אך אתמול תקפה אותי קדחת. זו כבר ההתקפה השלישית וכפי שידוע לך, היא קטלנית.

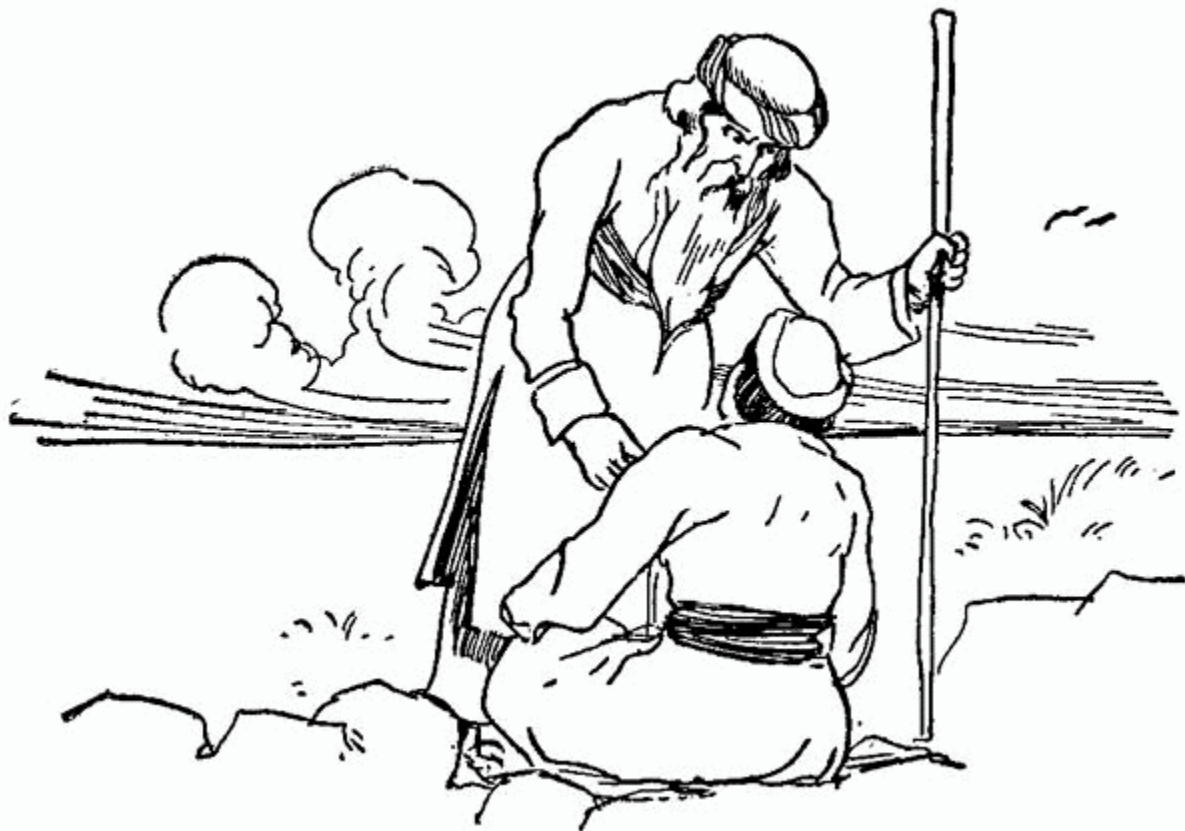
תישאר לידי בני, וכשתגיע השעה החשוכה שבה אעבור לעמק המוות, ונשמתי תגיע לגשר האבדון, קח את השקית הקטנה התלויה על צווארי. בתוכה תמצא כוס בדולח קטנה, שאם תשתמש בה בתבונה, היא תוביל אותך לכוח ועושר רב. מדי בוקר, כשתקום, שים טיפת מים בכוס והביט בה היטב. אם סכנה כלשהי אורבת לך או לאלה שבקרבתך, תוכל לדעת זאת. ואם.. " אך כאן אזל כוחו של הדרוויש, ראשו נשמט לאדמה והוא נפטר.

אחמד מצא את השקית ואת הבדולח המלוטש, כפי שאמר לו הדרוויש, חזר לאביו וסיפר לו את הכל.

במשך מספר ימים אחמד נהג כפי שהורה לו הדרוויש, והביט במים שבכוס, אך מאחר שלא

בן אבדוללה מוכר סבון. אינך מכיר אותי,
אחמד? אני הדוד שלך. אל תבכה כי תעית
בדרך. בוא, תן לי את ידך ונלך למצוא את
אביך."

אחמד הופתע, כי מעולם לא סיפר לו אבא על
הדוד הזה, אך הוא אחז בידו של הזקן ושניהם
יצאו לדרך. קילומטרים אחרי קילומטרים הלכו



ולא ראה את אבא שלו. הוא המשיך ללכת,
מתייפח, נתקל בשיחים ואבנים, אך הלך
קדימה ובסוף, מיואש נשכב בחול וחשב
שהגיעה שעתו האחרונה.
הוא ישן זמן רב אך פתאום התעורר והרגיש
שמישהו מנער אותו. כשפתח את עיניו ראה
איש זקן שחייך אליו ואמר "הי, הרי זה אחמד,



כך ביחד, אך לא ראו כל סימן של אבדוללה.
אחמד התיישב ובכה באומרו "אני עייף מדי. לא
אוכל להמשיך הלאה." והזקן אמר "תישן בני,
אני אשמור."

ובדיוק כשאחמד רצה לעצום את עיניו הזקן
הסתובב ואחמד ראה שיש לו רגליים דקות כמו
של כבש. "השד! השד!" הוא זעק והתעלף,
והמפלץ האיום של המדבר פתח את מעילו של
אחמד, כדי למצוץ את דמו.

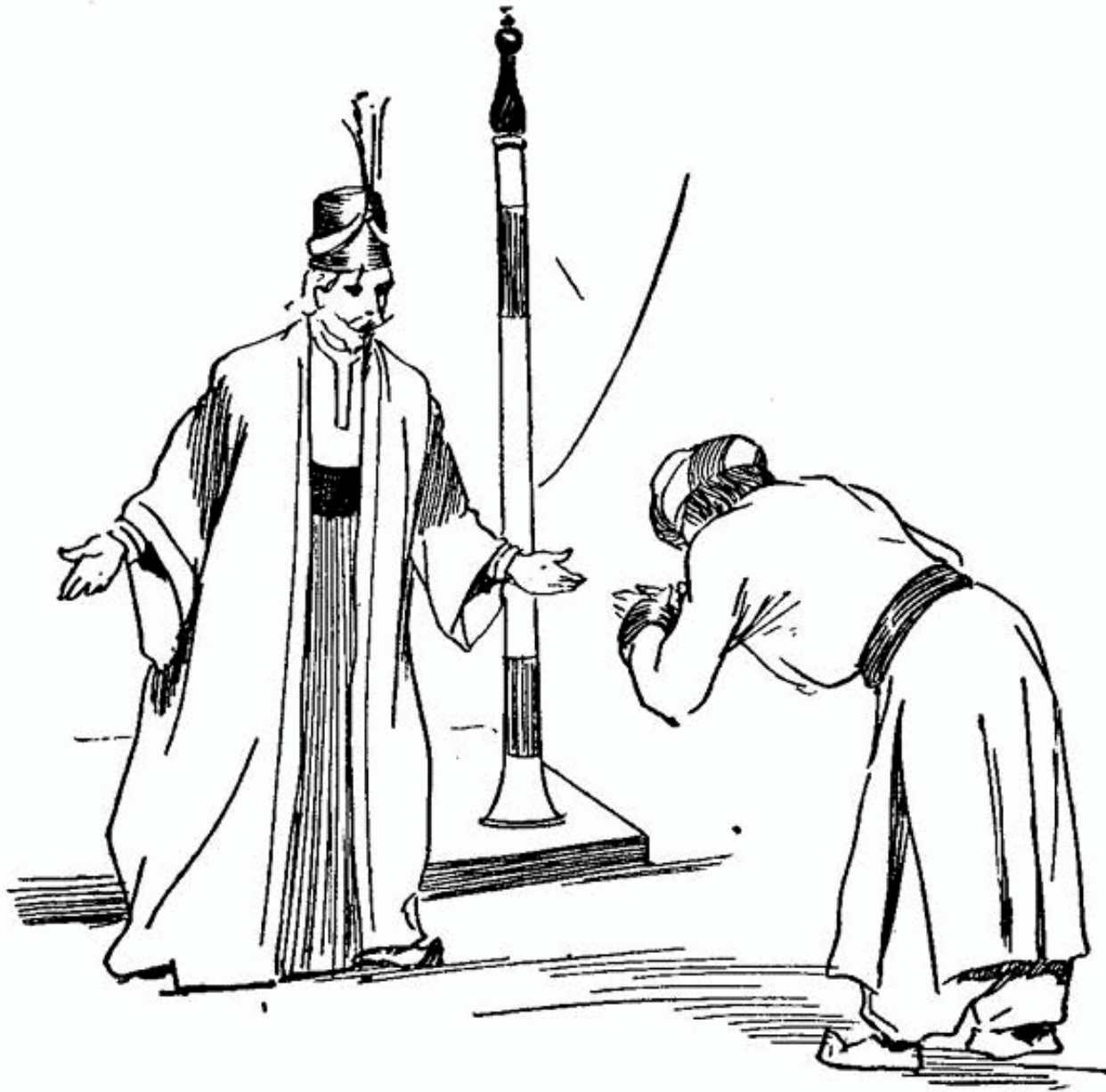
אך קריאה אחרת ענתה לזעקתו של הנער
ובמקום הופיעה אישה צעירה ויפה, עם ענק
חרוזי כסף וזהב בידה. השד, איש המדבר
הזקן, ברח מהר יותר מאשר עזי ההרים, אחרי
מבט אחד על החרוזים, כי מראה מתכות מנע
ממנו לפגוע במישהו.

הייתה זו הנסיכה שאחמד הציל את חייה
במשהאד. אביה המלך חזר מעליה לרגל והיא
במקרה ירדה מהדרך הרגילה וכך שמעה את

קריאתו של אחמד. לפי בקשתה אחמד צורף
לליווי המלך, והגיע אתו לבירה.
מרחק של כשלושה ימים מהבירה, בהרי
קאזווין, חי האיש הזקן של ההרים, או כפי
שקראו לו, מלך הרוצחים, עם החבורה שלו.
כוחו היה עצום ולכל פקודה שלו אנשיו היו
מוכנים לקפוץ ללא היסוס למוות מפסגות הרים



הגבוהות או ללכת למקום המרוחק ביותר
בעולם כדי להרוג איש כלשהו, גם החשוב
ביותר.
האיש הזקן של ההרים שמע שמלך פרס מכין
צבא כדי להלחם בו ולהשמיד אותו. הוא כעס
מאוד, אמר לאחד מאנשיו "תהרוג את מלך
פרס" והאיש לקח עמו לחם, מים ופגיון חד,
ויצא למשימה.
אחמד, אחרי שניצל מהשד, האיש הזקן של
המדבר, נהג שוב להכניס טיפת מים לכוס
הבדולח שלו ולהתבונן בה. ימים אחדים הוא
לא ראה כלום, עד שבוקר אחד ראה את
תמונתו של המלך ישן, ולידו אדם עם פגיון ביד.
אחמד מיהר להזהיר את המלך, אך זה רק
צחק ואמר כי הוא סומך על השומרים שלו.
בכל זאת אחמד החליט להיות על המשמר.
לילה ירד והשומרים נרדמו. הארמון היה שקט.
עברו שעות אחדות ואחמד, עייף משמירה,



אתו ואחמד מונה לראש ממשלת המלך.

רצה כבר לחזור למשכנו, כשהרגיש פתאום
בצל הנע סמוך לחדרי המלך.

האיש התקרב כבר לאזור בו ישן המלך
כשאחמד הסתער עליו ובו בזמן הרים את קולו
בעזקה. כל אנשי הארמון התעוררו ועצרו את
הרוצח.

כשהשליח שלו לא חזר, האיש הזקן של ההרים
שלח רוצח שני, אחר כך שלישי ובסוף את
האמיץ, הנועז והמיומן מכל אנשיו, אך הודות
לכוס הבדולח של אחמד, כל הניסיונות לרצוח
את מלך פרס עלו בתוהו.

אזי המלך קרא לאחמד ואמר "תוכל לבקש כל
דבר, כל עוד הגיוני, ותקבל אותו."

ואחמד, רועד בכל אבריו מפחד והתרגשות,
ענה "לא כוח ולא עושר מבקש עבדך הנאמן,
אלא את ידה של בתך."

"אם היא אוהבת אותך, יהיה כך" ענה המלך.
ואמנם הנסיכה אהבה את אחמד, התחתנה